

nommee, netop er dets Egenkab som Angrebsvaaben. Det er jo netop Preusserne, som ere gaaede fremad med dette Vaaben som Angrebsvaaben; de have brugt det først ved Dybbøl og senere i Bøhmen, netop som Angrebsvaaben, og det har vist sig at være et godt og praktisk Vaaben til Angreb. Man maa nu imidlertid ikke ved Anskaffelsen af et saadant Vaaben gjøre sig for store Illusioner, thi det er ikke dette Vaaben alene, som gjør det Hele; det er ikke Forandringen fra Præcisionsffhugning til Hurtigffhugning, som gjør hele Udslaget. Jeg troer, at man er for tilbøielig til at antage, at Indførelsen af Fængnaalsgeværet har givet Preusserne en større Overlegenhed, end den virkelig har. Det er ikke den blotte Anvendelse af dette Vaaben, som har skaffet dem Seire, og som gjør, at nu saa Mange see op til deres Armee, men det er tillige en fortrinlig Organisation, en lang Tjenestepøvelse og en udmærket Administration, endvidere en stor Forudsæenhed og et nøie Kjendskab til det Terrain, hvorpaa Armeen vilde komme til at virke, og endelig den Omstændighed, at de forud have været saaledes bekendte med, hvor Krigen vilde falde, at de have kunnet være fuldkomment forberedte paa indtræffende Tilfælde. Jeg skal tillade mig at nævne et Exempel herpaa. Den preussiske Armee kommer ned i Bøhmen og forfølger den østerrigiske Armee, som flygter, men dog faaer Tid til at sprænge en stor Jernbanebro efter sig. Preusserne have imidlertid alle mulige Materialier med sig til at opføre, ikke blot en Jernbanebro, men netop denne Jernbanebro; i den Grad vare de forberedte paa dette Tilfælde. Vaabnet er altsaa ikke det Gæste, hvorpaa det kommer an, men i Forbindelse dermed, hvad jo den ærede Minister selv har erkjendt, kræves der en fortrinlig Organisation og en god Administration for Armeen, naar den skal udrette, hvad man forlanger af den. Jeg vil imidlertid ikke tilraade at udsætte at give denne Bevilling til Infanteriets Geværer for at oppebie den Organisationsplan, som man mener snart vil komme til at foreligge, thi hvorledes denne Organisation end vil blive, vil Infanteriet komme til at trænge til tilbøirende Geværer. Anskaffelsen af disse Geværer beroer navnlig derpaa, at alle andre Armeer anskaffe sig saadanne Geværer,

og det er en Selvfølge, at den Maade, hvorpaa Infanteriet fremtidig vil komme til at staaes, berøres deraf. Den høitærede Krigsminister sagde, at disse Geværer staae i et saadant Forhold til de gamle, at, naar vi faae det nye Vaaben, saa faae vi et Gevær, men saaledes som Sagerne nu staae, have vi intet, og at, hvadenten man vender Kolben eller Løbet mod Fjenden, kommer det ud paa Eet, saaledes som Sagerne nu staae. Dette, forekommer det mig, er dog at gaae noget for vidt. Hvad der for Diebliffet skeer, er nemlig kun en Svingning, som ingenlunde er ubekjendt for dem, der have bestjæftiget sig med militaire Sager. Man gaaer fra Præcisionsffhugning over til Hurtigffhugning; alle andre Stater gaae over dertil, og vi maae følge med. Jeg kunde henvise den høitærede Minister til, hvorledes det er gaaet i Marinen, og hvorledes man for faa Aar siden — det har været Tilfældet endnu i den Tid, da jeg har havt med disse Sager at gjøre — lagde al mulig Bind paa at faae saa hurtigffhugende Vaaben som muligt; vi overdængede vore Skibe med Kanoner, vi havde Skibe med 131 Kanoner, og det var navnlig ved Hurtigffhugning, vi havde Fordelen. Jeg kan henvise til den sidste lille Affaire her i Norden, til Kampen ved Helgoland; Seiren der skyldes vi navnlig Anvendelsen af Hurtigffhugning. Nu gaaer man over til det Modsatte, til Præcisionsffhugning, til Anvendelsen af enkelte Kanoner paa Skibe, og et saadant nyere Skib med 4 Kanoner ansees for at være ligesaa stærkt, som et Skib med 131 Kanoner var for nogle faa Aar siden. Jeg nævner kun dette for at vise, at der er Svingninge i disse Forhold, og naar den ærede Folkethingsmand for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Høge) sagde, at vi skulle indrette Forsvarsvæsenet saaledes, at vi altid ere forsynede med det Bedste, vilde Opfyldelsen deraf blive temmelig kostbar. Derimod maa man, naar de krigsførende Magter gaae over til saadanne store Forandringer som den, der her er Tale om, ganske vist følge med. Men Alt dette kom jeg kun tilfældigvis til at nævne; det var ikke derfor, jeg begjærede Ordet, men for at vise, hvorledes Forholdet stiller sig mellem Forbringeren til nye Geværer og Forbringeren til Omdannelse af Tapriflerne. I forrige